

Tintahal

Cápák és tengeri kígyók
Rontanak reám seregestül,
És fölfalnak, ha
Tintával meg nem írom őket.

A habokba süllyedt hold s a csillagok
Körkörösén úsznak felém,
És fölfalnak, ha
Tintával meg nem írom őket.

A két karom a pihenést,
Mint zsákmányt, úgy ölelné át,

Mégis csillogó éjszakákon,
Mikor az élőlények mind alusznak,
Zilált árnyékom ott bolyong
A futóhomokon,
És fölfal, hogyha
Tintával meg nem írom.

Világ legyőzött tárgyai,
Álljatok félre!
Az óceánok irdatlan vizét
Kell nekem tintával megírom
Önvédelemből.

A művész arcképe

Cipőmet az országgúttal
Vetettem fel.
Nadrágomat a fákra húztam
Egész a lombokig.
A szél vállára terítettem
A kiskabátomat.
Ócska kalapomat
Az első szembejövő felhő
Fejébe nyomtam.

Majd hátrébb léptem

A halálba,
Hogy onnan néztek önmagamra.

Az önarckép
Remekül sikerült.

Oly tökéletes volt a hasonlóság,
Hogy — mivel nem írtam alá —
Az emberek maguktól rávezették
A nevemet
Egy terméskőre.

Ünnepélyesen

Két karommal
A rétre hordtam
Megannyi kéziratomat,
S az ekevassal mélyre szántott
Barázdákba
Ünnepélyesen elvettem.

Hadd lám, mi kelhet ki
A gondolatból,
Az örömből, bánatból, boldogságból
Télen, tavasszal, nyáron s ősszel.

Hátratett kézzel
Sétálok föl s alá
A fekete mezőn
Napról napra nyugtalanabbul,

Mert utóvégre lehetetlen,
Hogy egy betűm se legyen csíráképes.

Igen, el kell jönnie ama napnak,
Amelyen lángba borul a mező,
S én ott lépkedek ünnepélyesen,
Koszorúsan, mint Néro császár.

(Majtényi Erik fordításai)